

Sygn. akt II W 846/19

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Andrzej Janowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Werner

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 8 października i 8 grudnia 2020 roku sprawy przeciwko:

J. Ł., synowi I. i A. z domu K., urodzonemu (...) w S.,

obwinionemu o to, że:

w dniu 2 czerwca 2019 r. pomiędzy godz. 03:50 a 04:10 w S. przy ul. (...), pow. (...), woj. (...)- (...), dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki (...) o wartości 300 złotych na szkodę A. B.,

tj. o wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

I. obwinionego J. Ł. uznaje za winnego zarzucanego mu wykroczenia i za to na podstawie art. 119 §1 k.w. skazuje go na karę 7 (siedmiu) dni aresztu;

II. na podstawie art. 119 §4 k.w. zobowiązuje obwinionego do uiszczenia na rzecz pokrzywdzonej A. B. kwoty 300 (trzystu) złotych tytułem zapłaty równowartości ukradzionego mienia;

III. na podstawie art. 121 §1 k.p.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania w całości.

UZASADNIENIE

Sąd uznał następujące fakty za udowodnione:

Obwiniony J. Ł. w dniu 2 czerwca 2019 r. pomiędzy godz. 03:50 a 04:10 w S. przy ul. (...) dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki H. (...) lite o wartości 300 złotych na szkodę A. B..

Ustalając powyższe fakty Sąd oparł się na wiarygodnych zeznaniach pokrzywdzonej A. B. (k.49v,4), która w sposób logiczny i spójny opisała w jakich okolicznościach zginął jej telefon. Z jej zeznań wynika, że gdy obwiniony feralnej nocy zaatakował ją po raz pierwszy na ul. (...), po tym gdy zdołała mu się wyrwać zadzwoniła ze swojego telefonu na nr alarmowy 997. Obwiniony słysząc to uciekł z miejsca, odjeżdżając na swoim rowerze, by po pewnym czasie na ul. (...) ponownie ją zaatakować. Jednocześnie wskazała, że przed zaatakowaniem jej po raz drugi przez obwinionego miała telefon w bocznej kieszeni kurtki. Obwiniony wówczas ponownie złapał ją, przyciskał do siebie i obmacywał po piersiach. Ona wyrwała mu się, krzyczała i wołała pomocy. Wtedy też obwiniony wyjął jej z kieszeni telefon i spłoszony uciekł z miejsca. Chciała po tym ponownie zadzwonić na policję, ale nie mogła, bo nie miała już telefonu. Pokrzywdzona stanowczo wykluczyła, aby telefon wypadł jej z kieszeni. Z jej zeznań wynika także, że obwiniony nie

był dla niej osobą zupełnie obcą. Wskazała, że kojarzyła go, w sposób pewny rozpoznała obwinionego na okazanej jej tablicy pogładowej (k.5).

Nie bez znaczenia dla uznania sprawstwa obwinionego była także opisana przez pokrzywdzoną okoliczność późniejszej propozycji zapłaty przez obwinionego kwoty 300 złotych za skradziony telefon.

Potwierdzeniem zeznań A. B. są zeznania świadka M. K. (k.49v-50,8v), którą pokrzywdzona poprosiła o pomoc i zatelefonowanie na policję. Z jej zeznań wynika, że na gorąco tuż po zdarzeniu pokrzywdzona poinformowała ją, że został skradziony jej telefon przez mężczyznę, który próbował ją zgwałcić. Z relacji tej świadek wynika także, że napastnik był pokrzywdzonej znany.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał J. Ł. za winnego czynu wskazanego powyżej stanowiącego wykroczenie z art. 119 §1 k.w. Za powyższy czyn Sąd wymierzył obwinionemu karę 7 dni aresztu.

Przy wymiarze kary jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił wielokrotną karalność obwinionego, w tym zwłaszcza za przestępstwa przeciwko mieniu, a także sposób popełnienia wykroczenia i wyrządzoną krzywdę (napaść nocą na samotnie wracającą do domu kobietę, kradzież telefonu, który dla pokrzywdzonej miał przede wszystkim wartość sentymentalną z uwagi na zawarte w nim rodzinne zdjęcia).

Sąd nie stwierdził istnienia żadnych szczególnych okoliczności łagodzących po stronie oskarżonego.

W związku z tym, że pokrzywdzona dotąd nie odzyskała swego telefonu, Sąd zobowiązał obwinionego do uiszczenia na jej rzecz kwoty 300 złotych tytułem zapłaty równowartości skradzionego mienia, stosowanie do art. 119 §4 k.w.

O kosztach postpowania Sąd orzekł jak w pkt II wyroku obciążając nimi Skarb Państwa.